

Arrest

nr. 324 824 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2019 dient verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Nederlandse vader. Op 8 april 2020 beslist de burgemeester van Sint-Niklaas tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.2. Op 20 april 2020 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Nederlandse vader. Op 8 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nr. 249 940 van 25 februari 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.3. Op 16 december 2020 dient verzoeker nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Nederlandse vader. Op 14 juni 2021 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nr. 262 556 van 19 oktober 2021 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4. Op 13 december 2021 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Nederlandse vader. Op 8 juni 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nr. 277 261 van 12 september 2022 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.5. Op 15 november 2022 dient verzoeker andermaal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Nederlandse vader. Op 4 mei 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nr. 295 958 van 20 oktober 2023 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 16 november 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 november 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 324 822 van 9 april 2025 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.7. Op 16 november 2023 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nr. 324 823 van 9 april 205 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.8. Op 9 maart 2024 wordt andermaal aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan de heer:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 08/04/2024.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige samenwoner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste

rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd aldaar geboren op (...) 1985. Hij diende zijn land van herkomst evenwel te verlaten.

Verzoeker reisde naar Nederland en, vervolgens, naar België toe in het gezelschap van zijn vader. Verzoeker is sinds 28 augustus 2019 woonachtig te 9100 Sint-Niklaas, (...). Hij is aldaar verblijvende bij zijn vader van Nederlandse nationaliteit (de heer I. E. A. E. (...)). Door verzoeker werd meermaals een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een duurzaam recht op verblijf als familielid van een Unieburger (in functie van zijn vader, van Nederlandse nationaliteit), doch zonder succes. Zijn eerste aanvraag dateert van 18 december 2019. Verzoeker is steeds woonachtig gebleven te 9100 Sint-Niklaas, (...) bij zijn vader.

Hij keerde derhalve dat verzoeker sinds 2019 niet meer terug naar zijn land van herkomst is gekeerd en dat hij steeds bij zijn vader in België heeft verbleven (verzoeker verbleef ook voorheen reeds bij zijn vader in Nederland).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten, met name Nigeria.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

(...)

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat verzoeker geen gezinsleven heeft, geen minderjarige kinderen en geen medische problemen. In de bestreden beslissing wordt verder aangehaald dat, ondanks de samenwoning van verzoeker met zijn partner, het niet disproportioneel zou zijn dat verzoeker zou terugkeren naar zijn land van herkomst (stuk 1).

Andere motieven worden in de bestreden beslissing niet vermeld.

4. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw O. S. I. (...), geboren op (...) 1989, van Nederlandse nationaliteit. Beide partners zijn samenwonend. Zij hebben hierom tevens een procedure tot wettelijke samenwoning aangevat via de stadsdiensten van Sint-Niklaas op 30 november 2023.

Verzoeker wijst op de door hem overgemaakte documenten en informatie, ter staving van hun relatie, in het kader van deze procedure. Uit deze voorgebrachte elementen blijkt het duurzaam karakter van de relatie die verzoeker heeft, terwijl de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de relatie tussen beide partners ernstig wordt gehypothecerd.

Verweerder kan niet worden gevolgd dat de scheiding tussen beide partners, waarbij verzoeker zou worden genooddaakt om terug te keren naar Nigeria, niet disproportioneel zou zijn. Verweerder miskent de Nederlandse nationaliteit van de partner van verzoeker die nergens wordt vermeld in de bestreden beslissing. De Nederlandse partner van verzoeker is op duurzame wijze gevestigd in België. Zij kan derhalve niet worden geacht haar partner te volgen naar Nigeria toe bij een verwijdering van verzoeker.

De gevolgen van de bestreden beslissing worden derhalve schromelijk onderschat in de bestreden beslissing, doordat verzoeker gedwongen zou worden terug te keren naar Nigeria toe, temeer doordat verzoeker reeds sinds 2019 verblijvende is in België (zie hieronder).

Verweerder schendt artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting.

5. In de vermelde motieven wordt voorts niet verwezen naar de lange duurtijd sinds de verzoekende partij Nigeria verliet, zijn verblijf in België met zijn vader (beide zijn langdurig samenwonend geweest), het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Nigeria en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar Nigeria.

Verweerder is nochtans gekend met deze elementen, dan wel diende verweerder minstens hiermee gekend te zijn gelet op de elementen uit het administratief dossier.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd aldaar geboren op (...) 1985. Hij diende zijn land van herkomst evenwel te verlaten. Hij reisde naar Nederland en, vervolgens, naar België toe in het gezelschap van zijn vader. Verzoeker is sinds 28 augustus 2019 woonachtig te 9100 Sint-Niklaas, (...). Hij is aldaar verblijvende bij zijn vader van Nederlandse nationaliteit (de heer I. E. A. E. (...)). Door verzoeker werd meermaals een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een duurzaam recht op verblijf als familielid van een Unieburger (in functie van zijn vader, van Nederlandse nationaliteit), doch zonder succes. Zijn eerste aanvraag dateert van 18 december 2019. Verzoeker is steeds woonachtig gebleven te 9100 Sint-Niklaas, (...) bij zijn vader.

Verzoeker verbleef dan ook sinds 2019 onafgebroken in België. In deze periode heeft verzoeker een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand gebracht, dewelke actueel centraal staan in het leven van verzoeker. Hij was steeds samenwonend met zijn vader, van wie verzoeker afhankelijk is. Verzoeker verloor zijn band met Nigeria, gelet op de langdurige afwezigheid uit Nigeria. Verzoeker verbleef, alvorens hij naar België toekwam, in Nederland met zijn vader. Verzoeker heeft geen inkomen of huisvesting in Nigeria en is vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verbleef daarom sinds 2019 (en ook actueel) bij zijn vader in België. Beide zijn steeds samenwonend geweest.

Verzoeker zou bij een terugkeer worden beschouwd als een buitenstaander, zonder enig (adequaat) netwerk om hem op te vangen. De verzoekende partij dreigt derhalve in een situatie van extreme armoede terecht te komen bij een (gedwongen) terugkeer naar Nigeria, in strijd met artikel 3 EVRM. Bovendien zou verzoeker worden gescheiden van zijn vader met wie hij steeds heeft samengewoond. Hierdoor zou de

(afhankelijkheids)band tussen verzoeker en zijn vader worden doorbroken, terwijl verzoeker langdurig samenwonend is met zijn vader.

Met deze (gekende) situatie van verzoeker werd door verweerder geen rekening gehouden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Hierover is geen motief vermeld in de bestreden beslissing.

De loutere vermelding in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn gezins- en familielevens waarbij wordt gesteld dat “het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” (stuk 1), gaat niet in concreto in op de specifieke situatie van verzoeker (zoals zijn langdurige samenwoning met zijn vader of zijn duurzame partnerrelatie).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij dan ook niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Nigeria werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Verweerder schendt derhalve artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

In elk geval blijkt dat, zelfs indien zou blijken dat verweerder heeft rekening gehouden met de bovenvermelde persoonlijke situatie van verzoeker voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, hierover geen afdoende motivering staat vermeld in de bestreden beslissing.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij dan ook niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Nigeria werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Verzoeker verbleef dan ook sinds 2019 onafgebroken in België. In deze periode heeft verzoeker een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand gebracht, dewelke actueel centraal staan in het leven van verzoeker. Hij was steeds samenwonend met zijn vader, van wie verzoeker afhankelijk is. Verzoeker verloor zijn band met Nigeria, gelet op de langdurige afwezigheid uit Nigeria. Verzoeker verbleef, alvorens hij naar België toekwam, in Nederland met zijn vader. Verzoeker heeft geen inkomen of huisvesting in Nigeria en is vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verbleef daarom sinds 2019 (en ook actueel) bij zijn vader in België. Beide zijn steeds samenwonend geweest.

Verzoeker zou bij een terugkeer worden beschouwd als een buitenstaander, zonder enig (adequaat) netwerk om hem op te vangen. De verzoekende partij dreigt derhalve in een situatie van extreme armoede terecht te komen bij een (gedwongen) terugkeer naar Nigeria, in strijd met artikel 3 EVRM. Bovendien zou verzoeker worden gescheiden van zijn vader en zijn partner. Hierdoor zou de (afhankelijkheids)band tussen verzoeker en zijn vader en zijn partner worden doorbroken.

De bestreden beslissing schendt hierom de formele motiveringsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de vereiste beoordeling, waarbij in het licht van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet een concrete beoordeling werd gemaakt van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen", RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Jemen werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

3.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om uiterlijk op 8 april 2024 het grondgebied te verlaten omdat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie*”, “*de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven*” en zijn intentie tot wettelijke samenwoning hem bovendien niet automatisch recht op verblijf geeft.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij hekelt dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de lange duurtijd sinds hij Nigeria verliet, zijn verblijf in België met zijn vader, het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Nigeria en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar Nigeria, doch hierover heeft hij zelf niet gerept toen hij door de politie werd gehoord voor de afgifte van het thans bestreden bevel. Bovendien werd over deze elementen reeds gemotiveerd in de beslissing van 16 november 2023 waarin zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, zodat niet wordt ingezien – en verzoeker licht niet toe – welk belang verzoeker erbij zou hebben dat deze motieven ook in het thans bestreden bevel worden opgenomen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt voorts dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dient terug te keren naar Nigeria. In deze beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, “*tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*”. De bestreden beslissing verplicht hem dus strikt genomen niet om naar Nigeria te reizen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat hij de Nigeriaanse nationaliteit heeft, leidt niet tot een ander besluit. Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift geen enkel concreet en dienstig gegeven wordt aangebracht waaruit de Raad zou kunnen afleiden dat verzoeker bij een terugkeer naar Nigeria zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat verwerende partij onterecht over het hoofd zou hebben gezien. De Raad wijst er in dit verband op dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote

bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat hij *“bij een terugkeer (zou) worden beschouwd als een buitenstaander, zonder enig (adequaat) netwerk om hem op te vangen”* en dat hij bijgevolg *“dreigt (...) in een situatie van extreme armoede terecht te komen bij een (gedwongen) terugkeer naar Nigeria, in strijd met artikel 3 EVRM”*, zonder deze bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Bovendien heeft verzoeker deze problematiek reeds aangevoerd in zijn op 16 november 2022 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en werd in de beslissing van 16 november 2023 waarin deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op dit punt gesteld dat de bewering dat hij *“niet kan terugvallen op een netwerk om te voorzien in zijn basisbehoeften niet aanvaard (kan) worden als een buitengewone omstandigheid”* aangezien het hem vrij staat *“een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis”* en de IOM ook beschikt over een re-integratiefonds *“dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken”* en *“is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten”*. Bij arrest met nr. 324 822 van 9 april 2025 van de Raad werden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing verworpen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker. Bijgevolg kan niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven, die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van deze verdragsbepaling bedoelde gevallen.

Verzoeker voert aan dat bij het nemen van de verwijderingsbeslissing geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie. Hij wijst erop dat hij een duurzame relatie heeft met zijn partner die de Nederlandse nationaliteit heeft en met wie hij samenwoont en tevens een procedure tot wettelijke samenwoning heeft aangevat. Nochtans blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat hiermee terdege rekening werd gehouden en dat daarover werd gemotiveerd dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”* en dat zijn intentie tot wettelijke samenwoning hem bovendien niet automatisch recht op verblijf geeft. Verzoeker laat gelden dat zijn Nederlandse partner op duurzame wijze is gevestigd in België, zodat zij niet kan worden geacht hem te volgen naar Nigeria, doch hij laat na *in concreto* aan te tonen dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Voor zover verzoeker, die meerderjarig is, verwijst naar het samenwonen met zijn vader en de afhankelijkheidsband tussen hem en zijn vader, wijst de Raad erop dat hij thans stelt samen te wonen met zijn Nederlands partner.

Het argument dat verzoeker sinds 2019 onafgebroken in België heeft verbleven en dat hij in deze periode *“een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand (heeft) gebracht”* kan wegens een gebrek aan verdere concretisering niet worden aanvaard als reden om te besluiten tot een schending van het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op een privéleven. De Raad benadrukt bovendien dat verzoeker aan de loutere omstandigheid dat hij in precair en illegaal verblijf een leven zou hebben opgebouwd in België geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van

het EVRM kan ontlenen (cf. EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, *Solomon/Nederland*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstantinov/ Nederland*; EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie/Noorwegen*). Deze verdragsbepaling vormt geen vrijgeleide die toelaat om, in elk geval, alle andere regels zonder meer aan de kant te schuiven. Er blijkt dan ook niet dat er *in casu* een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting op verwerende partij zou rusten die zou verhinderen dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker *“verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben”*, dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”* en dat verzoekers intentie tot wettelijke samenwoning hem bovendien niet automatisch recht op verblijf geeft. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat overwegingen over zijn persoonlijke situatie ontbreken.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder punt 2.3.2.2, heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn gezins- en familieleven.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

D. DE BRUYN